

Космічні фантазії

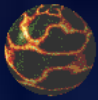
Білявська Софія Олександрівна

Тодриковий Ліс

Муззві

2018

Білявська Софія

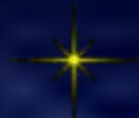
Збірка «Космічні фантазії» містить цікаві розповіді про випадки із життя, які безпосередньо пов'язані з Космосом, його історією та потойбічними світами. Автори творчо розкрили проблематику даних текстів. Змушують нас поринути в захоплюючі та неймовірні пригоди, мрії та переживання героїв. Розкривають значимість таких важливих понять як дружба, довіра, відповідальність, любов.

Збірка розрахована на учнів 5-11 класів та всіх, хто цікавиться захопливим світом художньої літератури.

*Дані про автора:
вихованка поетичного
гуртка КСРЦТМ «Оберіг» на базі
Музичанської ЗОШ І-ІІІ ст.
Кисво-Святошинського р-ну
Київської обл.*

*Білявська
Софія Олександрівна
20.04.2005 р.н.
с. Музичі, вул. Кооперативна, 17*

Вступ. Збори ордена

Тихими, але швидкими кроками чоловік простував довгим коридором. Кінці його довгої синьої мантиї тріпотіли за ним. Повністю чорний коридор здавався нескінченним, та чоловік рухався впевнено. Незабаром коридор розширився, а вже далі перетворився на простору, світлу залу – стіни були сірого кольору з золотистими зірочками, з численних віконець пробивалися сонячні промені, під стіною красувався великий камін у вигляді розкритої пащі лева, в ньому миролюбно потріскував вогонь, посеред зали стояв великий вирізьблений з дерева стіл, на столі стояла величезна ваза з запашними польовими квітами.

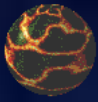
На стільцях з високими красивими спинками сиділи люди теж у синіх мантиях. Усі мовчали й направляли один на одного холодні непримітні погляди. Помітивши чоловіка, всі підвелись зі своїх стільців, з надією дивлячись на прибульця. Чоловік підійшов до вільного стільця, взявся за спинку, випростався й сухо промовив:

Прошу вибачення за запізнення, – прокашлявшись заговорив далі. – Вітаю всіх присутніх. Сьогодні Космоорден зібрався з дуже важливого питання. Він поглянув на світловолового, блакитноокого чоловіка, явно очікуючи промови від нього.

Пане Фрейзер, ми сподіваємось, що після невдалого визначення Венери, ви все таки знайшли її. Для нашого плану нам не вистачає саме її. – зелені очі чоловіка заблищали цікавістю.

Вельмишановний Святогоре, хіба ви не знаєте?- здивовано запитала жінка з русим довгим волоссям. – У дітей і підопічних любого Ноєля Фрейзера не виявили покровительку планети... – лукаво, з насмішкою сказала жінка. – Ви затримуєте нас, - продовжила вона, зиркнувши на Ноєля.

Пошуки вашого представника теж затягувались, пані Земфіро. – миролюбно мовив той. До того ж, я вже майже знайшов Венеру, але він зиркнув на Святогора і затнувся. - Я не могу допустити цього.

Білявська Софія

Ти знав, що колись тобі доведеться це зробити. Час повертати дівчинку у її справжній світ. – холодно сказав Святогор.

Але вона росла далеко звідси, нічого не тямить, нічого не знає!

Мені все одно! Ти повинен знайти Венеру! Без неї нам не врятувати Годриковий ліс.

Космічне коло прийме тільки Венеру до Годрикового лісу. Ти маєш забрати дочку, навчити всього, що знаєш, і нарешті провести посвяту. – суворо сказав Святогор.

Звичайно, - промимрив Ноєль.

Сподіваюсь, ваші помічники повністю готові. – звернувся Святогор до присутніх.

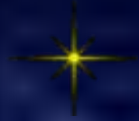
Давно готові і чекають завдань. – підтвердили всі.

От і чудово. У такому разі не буду затримувати вас. Наступні збори Космоордена відбудуться, коли до нашого гурту приєднається Венера. – Святогор поглянув на Ноєля і швидкою ходою вийшов із зали.

Ярина гуляла в батьківському саду біля запахних кущів акації. Аромат квітучих кущів розливався на весь величезний двір. Блакитноока дівчинка з руським волоссям походжала алеями, розглядаючи дивні ліхтарики. На кожній ніжці ліхтарика дівчинка помітила намальоване яскраво-помаранчеве сонце, навколо якого були розташовані різні за розміром планети.

У цьому дивному батьківському домі Ярина жила всього три дні. Все дитинство її виховувала Тетяна, яка на численні розпитування про батьків, говорила, що її мама померла при пологах, а батько незадовго до того загинув. Та враз, як сніг на голову, з'являється живий тато і забирає до себе в будинок.

Дівчинка довго мріяла про цей день і уявляла, як батько обіймає дочку, говорячи ласкаві слова, але він стримано привітався й наказав збирати речі. Яринка чудово пам'ятає день, коли вона з'явилась у батьківському домі:

Годриковий Ліс

непривітні й зловтішні усмішки нових брата і сестри, та найстрашнішою була батькова байдужість до неї.

Їй приготували невелику кімнату на третьому поверсі і суворо наказали без супроводу не розгулювати будинком. Батька від самого ранку і до пізньої ночі вдома не було, і Яринка не могла з ним поговорити. І все ж таки навіщо батько зробив це? Він не з'являвся дванадцять років, не писав листів. Чому вона враз знадобилась йому? Дівчинка нічого не розуміла. Брат – Юстас і сестра Джастіна не спілкувалися з нею. Лише при коротких зустрічах з ними у будинку брат і сестра сверлили Ярину допитливими поглядами і говорили дивні речі, такі як: «Бездаро, у тебе немає зорепаду», або «Космічне коло не прийме тебе»...

Звичайно, це виглядало дуже дивно, їй здавалося, що її розігрують. Навіть покоївка один раз обмовилась про зорепад.

Нарешті одного дня у її кімнату хтось постукав. Хто це? Може, батько?

Заходьте. – несміливо сказала дівчинка. І справді: двері прочинились, і до кімнати увійшов батько. Він оглянув дочку несхвальним поглядом.

Здрастуй, Ярино. – сказав він і сів у крісло.

Добрий день.

Я хочу поговорити з тобою. Мабуть, за останні дні у тебе з'явилися питання. – у його очах загорілись іскорки.

Так, питань чимало. Чому я тут опинилась?

Бо ти моя дочка. – спокійно мовив Ноель.

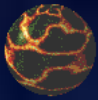
Дивно, подумала дівчинка, минуло дванадцять років і батько раптом згадав про неї, але спитала інше:

Чому всі говорять дивні речі: якийсь «зорепад», «космічне коло»?

Саме це я й хотів розказати тобі...

Насамперед ти повинна знати, що весь цей світ не існує просто так. Нами керують. Наприклад, люди, які керують часом, називаються чародіями. Вони можуть подорожувати в часі і робити цікаві події.

Отже, ви і є ці люди? – боязко запитала Ярина.

Білявська Софія

Ми космодії, ми можемо відкривати планети, створювати їх, - у наших руках увесь світ.

Ярина слухала, завмерши.

Коли дитині виповнюється дванадцять років, продовжував батько, вона проходить посвяту, і якщо у неї є дар зірок, тобто зорепад, то вона вчиться і стає космодієм.

Немов читаючи Яринені думки, батько сказав:

Ти жила далеко звідси, бо я хотів уберегти тебе від небезпеки, яка насувалась. Та настав час, і скоро ти пройдеш навчання.

А якщо в мене не виявиться зорепаду? Що тоді?

Не думаю, що буде так.

Ярина мовчала.

Післязавтра в моєму домі буде свято на честь Космоордена, і ти маєш там бути.

Космоордена? – здивовано запитала Яринка.

Як ти розумієш, керувати всесвітом, тобто космосом, не просто. На землі є Ордени, які займаються цим ділом. Космоорден один із них. Ми постійно ведемо листування між Орденами й вирішуємо спільні важливі питання. - Ноєль вже підвівся з крісла, щоб піти, але поглянув на дочку, явно міркуючи, чи розповісти їй ще щось важливе. Та нарешті він знову сів і продовжив: - Я маю розповісти тобі ще дещо. У кожного космодія є своя планета-покровителька...

Покровителька серед планет!?

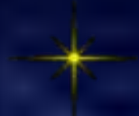
Так, це щось подібне до знака зодіаку.

Але ж космодіїв так багато, а планет лише 9.

Батько гучно розреготався.

Планет значно більше, ніж усіх людей разом узятих. У кожної людини своя планета. Ти говориш зараз про Сонячну систему, але ж існує багато галактик та систем. Покровителька планети визначається на посвяті. Людині надається амулет з його об'ємною планетою, він і робить звичайну людину космодієм та наділяє спеціальними здібностями, такими як відкриття нових планет, а також подорож у часі. І головне - амулет-планета оберігає свого власника й допомагає йому в битвах.

Годриковий Ліс

Батькова рука піднялась угору, наче просячи у Ярини, він швидко шепнув щось про себе, і вмить на його руці з'явився вогонь: справжній, жовтогарячий, і від нього повіяло теплом. Ярина лише ахнула. Навколо руки зібрався легенький синій туман. Спалах вогню в долоні Ноєля піднявся у повітря, ще сильніше спалахнуло вогнем і постало у вигляді Сонця, а легеньке синє марево згустилося навколо розпеченої зірки і почало скручуватись у клубки, а згодом усе зникло, залишивши по собі 9 планет, які навіть не рухались, а висіли на різних відстанях від Сонця.

Це найпростіший космічний трюк. – посміхнувся батько, помітивши зацікавленість дівчинки. Тут планети розташовані навколо Сонця так, як у Космосі.

І він, вказуючи пальцем на кожну з планет, почав називати їх, хоча Ярина сама добре знала це з уроків природознавства. Он Юпітер, Сатурн, Марс, Земля, Уран, Нептун, Плутон, Меркурій, Венера. – закінчив батько і якимось дивно глянув на дочку.

Наразі Космоорден знайшов усі людей, що мають покровительство планет, окрім Венери. Вона дуже рідкісна. Дитина з покровительством Венери народжується раз на 1000 років.

А для чого Вам, ну тобто Космоордену, треба знаходити еее... планети, тобто дітей з покровителями планет з Сонячної системи?

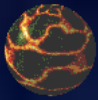
Цього поки що я не можу тобі розказати. Гадаю, ти розумієш, що не повинна нікому розказувати про так би мовити справу Космоордена.

Для чого ви мені все розповіли? Я нічого не тямлю у вашій справі і взагалі для чого все це мені ?

Я думав, тобі буде цікаво, чим я займаюсь. – знизав плечима Ноєль.

Мені цікаво, звичайно. – поспішила Ярина. Але я знаю, що не маю ніякого зорепаду і мені справді нема чого робити тут. Поверніть мене додому, я чужа і для вас, і для ваших дітей.

Ноєль зажурено посміхнувся.

Білявська Софія

Ти вже вдома, ти моя дитина і будеш жити тут. Ти навіть не уявляєш, який цікавий і захоплюючий світ відкривається перед тобою.

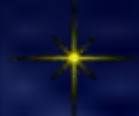
А що, як я відмовлюсь? – з викликом запитала Ярина.

На батькове обличчя наповзла похмура гримаса.

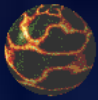
У тебе немає вибору. – буркнув він і поспіхом вийшов із кімнати.

Сонце й планети, які створив батько, спалахнули вогнем і зникли. А може, я поспішила, вирішивши, що не хочу бути космодієм. Це справді дуже цікаво і дуже дивно. У будь-якому разі треба чекати посвяти. Може, у мене справді виявиться той зорепад. Треба було краще розпитати у батька про зорепад, а ще, здається, він обмовився про якусь битву. Невже мені доведеться змагатися? Ні, краще не думати про лихе. – вела роздуми Яринка.

Настав день Космоордена. З самого ранку у домі панував гармидер, усюди бігали заклопотані слуги: хтось свіжими пахучими квітами прикрашав святкову залу на другому поверсі, хтось сервірував столи, інші до блиску натирали підлогу в танцювальній залі, у саду над неслухняними кущами працювали садівники. А що робилося на кухні! Кухарі бігали від однієї каструлі до іншої. Було видно, що свято дороге для батька, або ж він просто хоче відсвяткувати з розмахом. Ярина навіть не виходила з кімнати, аби не заважати процесу. Вона читала вельми цікаву книгу під назвою «Історія Космосу», яку порадив їй батько. Взагалі у будинку була дуже велика бібліотека, де Ярина проводила чимало часу, читаючи цікаві книги «Космічні фокуси для початківців», «Космічні тварини», «Найвідоміші космодії». Тепер вона хоча б трохи уявляла, що то за космодійство, теоретично знала, як виконувати найпростіші космічні трюки. На полиці, яка давно припала пилюкою, вона знайшла книгу з назвою «Космоорден», яка її зацікавила. Якщо батько не хоче розповідати більше, можна самій дізнатися. Виявилось, її батько є впливовою людиною у сфері космодійства, входить до одного з найвідоміших орденів і є відданим голові Космоордена – сильному космодієві

Святогору. Також Ярина дізналась, що орден складається з дев'яти осіб, їхніх учнів, голови та ще двох представників з Вищого правління Космосом. З книги «Юний космодій» вона довідалась, що зорепад, який з'являється на посвяті, може виникнути будь-яким способом, у кожного по-різному. Від тебе нічого не залежить, зірки самі вирішують, чи варта ти такої відповідальної справи, як космодійство, чи ні. Дівчинка виявила сама для себе, що по-справжньому хоче стати космодієм (це так цікаво!), хоча вона не була впевнена, чи з'явиться у неї на посвяті зорепад, і ці прикрі думки не давали спокою. Ярина намагалася уникати брата з сестрою, які при зустрічах завжди кривдили її, говорячи, що скоро її тут не буде. Дівчинка зовсім не переймалася цим, та все ж чому вони так ненавидять її? Що вона зробила їм поганого? За вікном вже сутеніло, а свіже повітря доносило на своїх хвилях далекий аромат акації... Несподівано у двері хтось постукав – виявилось, це покоївка принесла святковий одяг і взялась заплітати довгі русі коси Ярини, повідомивши про те, що гості скоро прийдуть, і їй треба спуститись до святкової зали. Швидко рухаючись сходами, Ярина дедалі дужче хвилювалась, адже вона не знає людей, що будуть на святі, а головне – чи представить батько її гостям і як пояснить несподівану появу дочки? Слуги все таки зробили свою справу на відмінно! Святкова зала була прикрашена дивовижно гарними синіми квітками, серединки яких були чорного кольору, їх зроду не бачила Ярина. Вони нагадували тюльпани, які перецвітали. Посеред зали стояв великий круглий дерев'яний стіл, поряд з яким зависли в повітрі дев'ять планет – той самий найпростіший космічний фокус, який показував їй батько. Тільки зараз Сонячна система була більшою. У залі біля вікна стояв батько у вишуканому чорному костюмі з золотою позолотою, його праве плече накривала синя мантия. Поряд із ним Ярина помітила теж пишно одягненого чоловіка з синьою мантиєю і поряд русоволосу жінку, вбрану у вишукану темно-синю сукню зі срібним візерунком по краях, всіяну срібними крапками, схожими на зірки. Трійця жваво обговорювала щось.

Білявська Софія

Помітивши Ярину, батько покликав її пальцем до себе. Дівчинка слухняно підійшла, відразу помітивши на собі два допитливі погляди незнайомих.

Пане Святогоре, ваша величність Аделіє, дозвольте представити вам мою дочку, Ярину Фрейзер, – з ноткою гордості, яка сподобалась дівчинці, сказав Ноель.

Не переймайтесь, любий Ноелю, ми знаємо ваше прізвище. – не дуже ввічливо мовила її величність. – Добрий вечір, маленька пані. – лагідно звернулася вона до Ярини.

Добрий вечір. – чемно привіталась дівчинка.

Дозволь представитись, я - Аделіада Рок, Королева Зірок.

Королева Зірок? – не стримала враження Ярина.

Я знаю, ти зовсім мало ще живеш тут і мало знаєш. Сподіваюсь, випадє слушна нагода розповісти тобі більше про зірки. – посміхнулась королева.

Ця Королева зірок з явно непростим характером чомусь сподобалась дівчинці, і вона теж посміхнулась їй у відповідь.

Я - Святогор. – голова Космоордена. – відрекомендувався чоловік, привертаючи до себе увагу, він потис руку Яринки. – Якщо у вас виявлять зорепад, я особисто буду вашим учителем. Я навчу вас усього, що знаю, розкажу секрети, за якими космодії правлять космосом. Цим міг спокійно зайнятись ваш батько, але, повірте, я маю кращий досвід у справах навчання.

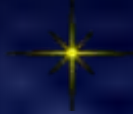
Я буду дуже рада мати такого учителя. – сказала Ярина, а помовчавши, додала, – якщо у мене буде дар, звісно.

Все це здавалось дуже дивним, сам голова Космоордена хоче стати її учителем – нащо йому це?

От і добре. Ми з королевою спеціально прибули сюди трохи раніше, аби провести посвяту.

Посвяту? Вже сьогодні? – розхвилювалась Ярина, звертаючись до батька.

Нема чого тягнути час. – байдуже мовив той. – Прошу всіх пройти за мною.

Годриковий Ліс

Ярина, ще сильніше хвилюючись, подалася вслід за батьком. Чого на посвяті буде присутній Святогор? Королева Зірок, мабуть, якось пов'язана з зорепадом, а от дивний Святогор вселяв побоювання, але, можливо, так заведено (через його присутність). Четвірка довго йшла коридорами, сходами, галереями, поки не потрапила до просторої кімнати аж на третьому поверсі. Кімната виявилась світлою: тут були ніжно- жовті стіни з дуже красивими картинами квітів, два великі вікна з широкими підвіконнями, звичайний камін та у зріст людини овальне дзеркало у красивому синьо-срібному обідку. Помітивши цікавість дочки, Ноель сказав:

Це Космодзеркало. За його допомогою можна мандрувати планетами, а досвідченим космодіям навіть галактиками.

Дуже корисна, але й небезпечна штука. Недосвідчений космодій зробить один хибний крок - і все, помахай йому рукою, загубиться десь у просторі. – сказав Святогор.

Розумієш Ярино, коли ти подорожуєш планетами або галактиками, то ти перебуваєш у різних часових прошарках. Потрапляючи на іншу планету, час плине по-іншому, ти можеш перебувати в минулому або в майбутньому, в залежності від того, як на планеті плине час. Дуже важко не загубитися у просторі. – пояснив батько.

А якщо ти загубишся, що тоді? Помираєш? – запитала Ярина.

Ні, ти перетворюєшся на космічну істоту – флейса і вічно блукаєш Всесвітом.

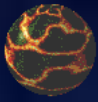
Вічно?

Вороття немає. – сказав батько.

При цьому Королева Зірок розлючено пирхнула, і Ноель, звісно, помітивши це, додав:

Спосіб є, але потребує всієї сили космодія, який і звільнить твою душу від флейса. – батько якось дивно поглянув на Аделіаду і довго вдивлявся в її блакитні очі.

Щось було в цьому погляді доволі дивне. Ярина ще не бачила такого водночас заціпенілого й радісного батькового обличчя.

Білявська Софія

Гадаю, нам треба скоріше провести посвяту, бо решта членів Космоордена скоро прибудуть. – втрутився Святогор.

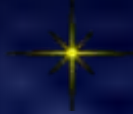
Ноєль мовчки ступив до круглого столу посеред кімнати. Всі підійшли до нього. Батько простягнув руку на частину стола, яка зависла в повітрі, він шепнув щось собі під ніс і огоо...Прямо з його руки на стіл лилось щось синього кольору, чи то рідина, чи світло! Воно не діставалось до поверхні стола, розсіюючись у синій туман. Раптом Королева Зірок простягнула і свою долоню, з якої полилось срібне світло, яке, ставши туманом, перемішалось із синім. Ярина чекала таких же дій від Святогора, але той явно не збирався простягати і свою руку. Обернувшись до Ярини, він сказав:

Поклади свою долоню поверх батькової та її величності.

Ярина слухняно виконала вказівку. Враз синьо–срібний туман перетворився на чорний, а згодом і сам зник. На його місці утворилась прозора куля, від якої легко мерехтіло срібним сяйвом. Батько й королева вже прибрали свої долоні, натомість Святогор сказав:

Торкнися пальцем кулі.

Ярина торкнулась, враз відчувши, ніби маленька голочка вколола її палець. Так і було, крапля крові дівчинки перетворила прозору кулю на яскраво-червону. Вона прибрала палець, не спускаючи очей із кулі. Раптом почали звиватись золоті спіралі, які перетворили кулю на золоту, і, торкнувшись поверхні столу, повністю зникли, ставши туманом. Тільки тепер Ярина помітила, з яким здивованим виглядом стояв Святогор, як Королева Зірок витріщилась на неї. У її погляді змішувались страх, відчуження і здивованість. Лише батько й далі корчив байдужу гримасу, дивлячись на кулю. Несподівано Ярина відчула, як по її спині пробігас приємний холодок, на долоню дівчинки впала золотиста зірка. Озираючись, Ярина побачила, що навколо неї кружляють тисячі маленьких золотих зірочок. Так ось виявляється, який зорепад... Тепер над столом замість кулі повисла в повітрі Сонячна система: Сонце посередині і навколо дев'ять планет. Несподівано одна з планет

Годриковий Ліс

спалахнула білим вогнем. Ярина відчула, як слабнуть ноги, спина нестерпно заболіла. Вона лише встигла почути охкання королеви й радісні слова Святогора:

Вітаю, Ноєлю Фрейзер, ти знайшов Венеру, та ще й з таким високим зорепадом...

Дівчинка відчула, як чийсь ніжні руки допомагають їй підвестись. Це була дівчинка трохи молодша за Ярину у довгій простій золотій сукні зі срібним волоссям і лагідною посмішкою.

Привіт, вельмишановна Венеро. Як тобі тут, подобається Годриковий ліс? – запитала вона.

Тільки тепер Ярина помітила, що вона знаходиться посеред дерев. Та ще й яких дерев! Стовбури сосен світилися коричневим світлом. Розгледівши краще, Ярина помітила, що то сотні маленьких зірочок огорнули стовбур. На вершині сосни її колючки теж світилися зірками різних відтінків зеленого. Трава теж випромінювала зелене сяйво, тут росли дивні квіти різного кольору. Серед них Ярина впізнала безсмертник – його жовтий цвіт був більшим ніж зазвичай і світився вогниками.

Ого...- тільки й змогла видушити з себе Ярина.

Дівчинка посміхнулася:

Я знала, що тобі сподобається. До речі, мене звать Зоремира, я – сторож цього лісу.

Чого цей ліс ти назвала Годриковим? – запитала Ярина.

Тому що його мільйони років тому створив перший у світі космодій – Великий Годрик. Так, мені вже більше за мільйон. Я ж зірка, а вони живуть вічно.

Справжня зірка? – не повірила Ярина.

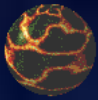
Зірка, зірка. Ми вміємо набувати людської подоби. Слухай, то ти ніколи не чула про Великого Годрика?

Ні, – знизала плечима Ярина.

О це так...Не розповіли Венері її... гм... завдання?

Яке завдання?

Отже вирішили почекати...що ж космос у їхніх руках. – посміхнулася Заремира.

Білявська Софія

Знаєш, а мені приємно бачити гостю, їх не було тут вже тисячу років. Ходімо прогуляємось.

Чому ти назвала мене Венерою? – поцікавилась Ярина.
Зірка здивовано поглянула на неї:

Ну, звичайно, ти шойно з посвяти. Ще не знаєш, у тебе виявили покровительку. Венеру. Вона трапляється раз на сто років, дуже рідкісна. Хочу сказати, що Годриковий ліс давно чекає на тебе. Ти, як представник Венери, маєш виконати одне доручення. - більше Королева Зірок нічого не сказала мені.

Але чому саме я?

Ну. По-перше, це має виконати людина, у якої є планета-покровитель із Сонячної системи, а по друге...

Їх аж вісім – тих представників!

Ти недослухала. Годриковий ліс приймає тільки Венеру до своїх володінь. Тому що вона обертається навколо своєї осі проти годинникової стрілки, вона відмотує час назад. Якщо ти виправдаєш надії всього світу, то зможеш врятувати Всесвіт від загибелі і головне, розгадати його таємницю, розумієш? Ти зможеш бувати далеко в минулому, розгадаєш таємницю Годрикового лісу, чуєш мене...

Ярина більше не чула нічого. Вона знову опинилась у кімнаті, у м'якому кріслі. На неї дивились три пари пильних очей. Першим отямився батько й запитав:

Куди перенесла тебе Венера?

У Годриковий ліс.

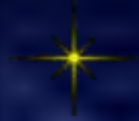
І Ярина повністю переповіла розмову з Зоремирою.

Дивно, чому саме в Годриковий ліс? – сказав батько.

Що тут неясного? Великий Годрик хоче якнайшвидше повернути Квітку Надії, і ми чудово розуміємо, що без цього не обійтись. – висловила свої думки Королева Зірок.

Я повністю згодний з її величністю. – сказав Святогор.
Не можна зволікати, часу лишилось обмаль, ми можемо не встигнути. Пропоную, Ноєлю, тобі повернутись до гостей разом із королевою, а я дам дівчинці перший урок.

Добре, я згоден. Їй багато чого треба дізнатися і підготуватись.

Годриковий Ліс

З цими словами він вийшов за двері.

Щастя тобі, Ярино Фрейзер. – посміхнулась дівчинці Королева Зірок і вийшла слідом за Нослем.

За ними зачинились двері, і Святогор сів у крісло напроти Ярини. Він легко змахнув рукою, і на столі з'явилися два горнятка запашного чаю. Взявши одне, він запропонував друге Ярині, але та відмовилась. Нарешті Святогор сказав:

Як ти вже знаєш, у тебе виявили покровителькою Венеру. Хочу сказати, що з одного боку це добре, якщо старанно учитимешся, ти зможеш не тільки стати сильним космодієм, а й керувати минулим, змінюючи таким чином майбутнє та ще й з таким високим рівнем зорепаду. Але за все завжди треба відплачувати. Розповім тобі трохи про Годриковий ліс. Колись дуже давно, коли ще люди не навчилися керувати космосом, жив непримітний хлопчик Годрик. Він і став першим космодієм світу. Нам не відомо, за якими космічними трюками він створив ліс. Нам треба розкрити його секрет, дізнатися, як він зробив це. А все це для того, аби врятувати всесвіт. Розумієш, створивши космічний ліс, Годрик почав правити космосом, без лісу нічого не буде, все поглине простір.

Але ж лісу нічого не загрожує? – з надією запитала Ярина.

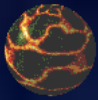
У тому й справа, що загроза зростає з кожною секундою. З Годрикового Лісу вкрали Квітку Надії, яка була серцем, механізмом космосу.

Отже, я повинна розгадати таємницю лісу, щоб повернути Квітку Надії?

Так і ні. Ти повинна розгадати таємницю, а повернути квітку мають всі дев'ять представників планет.

Ясно, але як я це зроблю? І хто ж вкрав Квітку Надії, якщо туди може потрапити тільки Венера?

Туди може потрапити кожен, хто зможе змусити свою планету обертатися проти годинникової стрілки. Напевно, космодій, який викрав квітку, саме так і зробив, а це, повір мені, дуже важка й довга робота. Це свідчить про те, що він дуже сильний.

Білявська Софія

Чому вона знадобилась йому?

Квітка Надії дарує вічну молодість, вічне життя.

Святогор простягнув руку до Ярини і дав круглий медальйон у вигляді планети Венери.

Одягни й ніколи не знімай. Він буде давати тобі сили космодія та захищатиме.

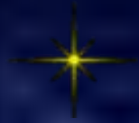
Решту уроку Святогор вчив Ярину робити найпростіші космічні фокуси і розказував, як налагоджувати контакт з амулетом. Виявилось, через нього можна спілкуватися з людьми, які мають амулети, як по телефону. Потрібно лише сказати ім'я планети, яка є покровителькою того, з ким хочеш поговорити. Через півтори години цікавих занять Ярина та Святогор спустились до святкової зали, де було чимало людей. Члени Космоордена у зелених плащах сиділи на почесних місцях, раз за разом до них підходили космодії й вітали зі святом. Помітивши Святогора, гості заплескали в долоні, вітаючи голову Космоордена, не звертаючи уваги на Ярину. Скориставшись цим, дівчинка взяла піалку з полуничним морозивом з фуршетного столу і вийшла розчиненими навстіж дверима. На лаві біля будинку сиділа компанія з п'яти підлітків років до 17. Усі вони були одягнені у блакитні плащі. Мабуть, учні членів Космоордена. Один хлопчисько помітив Ярину, пославши їй єхидну посмішку, пирхнув і відвернувся. Ярина вирішила піти до свого особистого куточка, до лави біля акації. Повернувши до саду, вона помітила хлопчину років 13, він неспішно наближався до неї. Підійшовши зовсім близько, Ярина почала вивчати його. Хлопець мав присмне, відкрите обличчя, блакитні очі, світле волосся. Він був одягнений у святковий костюм, а в руках тримав блакитну мантию.

Привіт, дівчинко. – посміхнувшись, сказав він.

Привіт, хлопчику. – теж посміхнувшись, сказала Ярина.

Мене звати Олексій Лазар, мій батько Святослав Лазар.

Мене звати Ярина Фрейзер.

Годриковий Ліс

То ти - дочка пана Носля. Давно хотів познайомитися з тобою. Ти вже пройшла посвяту?

Так, я Венера. – сказала дівчинка.

Нарешті, Космоорден знайшов тебе. Я – Нептун. Мабуть, у тебе вже були уроки Святогора?

Так, він готує мене до завдання.

Усі готуються, бо ніхто не знає, як саме треба буде повертати Квітку Надії. Хто знає, може, власним життям. Так, ну що це я? Не будемо про погане. Ходімо до акації, я познайомлю тебе з моїми друзями.

Ходімо! – зраділа дівчинка, яка дуже сумувала за друзями.

Ох, уже не дочекаюсь, коли ми переберемось жити у Зоремісто.

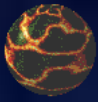
Зоремісто?

Ти що не знаєш? Королева Зірок збудувала місто на іншому боці Землі. Вона запропонувала оселитися ордену у неї, поки триватиме будівництво нашого міста.

А як це на іншому боці Землі? – здивовано запитала Ярина.

Ну, як тобі пояснити...словом, це ніби дзеркальне відображення планети, тільки без будівель, просто гола земля.

Олексій познайомив її з дівчинкою 13 років на ім'я Аравіс Джон. Дівчинка з білявим волоссям виявилась ученицею Королеви Зірок і справжньою зіркою з покровителькою планети Земля. Згодом до їхньої розмови приєднався темноволосий, карокий хлопчина років 14, він був учнем покровителя Місяця – Фадея Норта і назвався Каспіаном Войтом. Згодом Ярина дізналась, що він сирота і має покровителя найспекотнішої планети Марс. Нові друзі дуже сподобались їй, з ними було цікаво і якимось спокійно. Після свята вони майже щодня розмовляли одне з одним за допомогою амулетів. На Яринині дзвінки не відповідав лише Марс. Дні минали швидко, Ярина щодня відвідувала індивідуальні уроки Святогора, дедалі більше захоплюючись космодійством. Учитель завжди казав, що найголовніше у космодійстві – бажання. Якщо ти по-справжньому хочеш

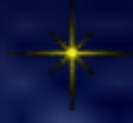

Білявська Софія

зробити щось, то ти обов'язково зробиш це. Треба просто хотіти... На одному з уроків Ярина вчилась зазирати у минуле. Святогор казав, що не кожен космодій зможе зробити це, але в дівчинки вийшло. Вона потрапила на три години в минуле. Тепер, як казав учитель, треба розвивати дар. Згодом Ярина могла зазирнути у минуле на тиждень тому, два, три. Ці подорожі виявились дуже цікавими, але Святогор суворо заборонив втручатися в минуле. Він казав, що одного хибного кроку чи не туди спрямованого погляду буде достатньо, щоб змінилося майбутнє. Учитель також готував її до завдання, говорячи, що те не за горами. І справді, одного спокійного липневого ранку до її кімнати завітав батько й повідомив, що сьогодні в обід вона вирушить до Годрикового лісу. Ярині розповідали, що він знаходиться у космічному просторі і потрапити туди можна лише Космодзеркалом. Вона й гадки не мала, як буде переміщатись за допомогою дзеркала. У залі, де проводили свято, замість столу тепер стояло овальне дзеркало в зріст людини. Те саме, що було в кімнаті батька під час посвяти – двостороннє з красивим візерунчастим синьо-срібним обідком. Трохи обабіч нього стояв диван, на якому сиділи дев'ять персон, серед яких дівчинка впізнала батька й Королеву Зірок. Біля кожного стояли учні в блакитних мантіях, серед яких вона впізнала своїх друзів. Олексій та Касп'ян кивнули на знак вітання, а Аравіс весело помахала рукою. Батько поманив її до себе пальцем, і Ярина стала за його спиною, опинившись біля незнайомої дівчини. Не встигла Ярина обміркувати ситуацію, як до зали увійшов схвильований, але бадьорий Святогор. Ті, що сиділи, піднялись і виструнчились, мов лінійки поковтали. Святогор підійшов до дзеркала, торкнувся його поверхні своїм довгим пальцем. Місце доторку засвітилося срібним світлом і враз знову стало прозорим.

Вітаю всіх членів Космоордена. Нарешті ми у повному складі. – він глянув на Ярину і продовжив: – Привітаємо нашу Венеру з поверненням.

Почулися рідкі оплески, але Ярину вразило саме слова «з поверненням». Святогор говорив далі:

Годриковий Ліс

Сьогодні відбудеться подорож Ярини Фрейзер до Годрикового Лісу. Я обрав саме цей день, бо, як відомо, саме 13 серпня тисяча років тому представнику Венери вперше пощастило дістатись до лісу успішно. Нагадаю, що Ярина має розгадати загадку створення Годрикового Лісу, а також принести звістку, яким чином усі представники планет мають повернути Квітку Надії. Ми не знаємо, які випробовування чекають на тебе, Ярино, але ти маєш добре постаратися. Пам'ятай головне - бажання.

Я зроблю все, що зможу. – почувся рішучий голос Ярини.

У такому разі, не тягнутимемо час. Прошу всіх представників стати навколо дзеркала. Ось так, колом, добре. Тепер кожен проти часової стрілки пускатиме космічну спіраль до дзеркала. Каспіане, починай.

Хлопчина, який стояв напроти Ярини, простягнув долоню до дзеркала і гучно вигукнув:

Марс!

Із його долоні до дзеркала полетів струмінь яскраво-пурпурового кольору і, вдарившись об поверхню, зафарбувало його у світло-рожевий колір. Так, по черзі кожен пускав свою космічну спіраль, а коли дзеркало вже переливалося різними кольорами, настала її черга. Вона була остання. Ярина простягнула долоню й вигукнула:

Венера!

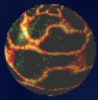
Її руку наповнило приємне тепло – струмінь чорного кольору вдарився об дзеркало, вмить зафарбувавши його.

Добре, молодець. – похвалив Святогор. На все про все у тебе три години, представники не зможуть тримати спіралі довше, поки вони оберігають портал, ти зможеш повернутися, вимовивши ім'я задом наперед. А тепер, не опускаючи руки, підходь до дзеркала і увійди в нього.

Ярина так і зробила, дзеркало легенько забриніло. Останнє, що вона почула, це слова друзів:

Щастя тобі!

Отямившись на холодній кам'яній підлозі, Ярина підвелась і озирнулась довкола. Вона стояла у величезній залі

Білявська Софія

з чорними кам'яними стінами. Подивившись вниз, Ярина отетеріла – замість підлоги вона дивилась у безодню, чорну пільму, а сама дівчинка стояла на кам'яній плитці, яка зависла у повітрі. Що ж робити далі? Їй конче потрібно потрапити до лісу... Враз її ноги охопив жар – кам'яна плитка по краях запалала вогнем, на чорних стінах звідкись взялись палаючі факели, освітивши все приміщення. Вдалині виднілося сяюче дерево, там починався Годриковаий Ліс, до якого в різних напрямках були розкидані такі ж самі плитки, палаючі вогнем. Що ж, доведеться стрибати. Ярина обрала найближчу плитку й перескочила на неї, на щастя, не зачепивши ногою вогонь. Таким чином Ярина наблизилась до першого дерева, одного разу ледве не зірвавшись у прірву. Нарешті її ступні відчули тверду поверхню, перед нею постав у всій своїй красі й величності Годриковий Ліс. Пройшовши в саму гущавину лісу, Ярина побачила високі верби, ніжно-фіолетові віти яких купалися в озері з чистою, прозорою водою. Дівчинка дуже здивувалась, побачивши, що біля берега, де вже майже засох корінь зірваної Квітки Надії, стояв високий чоловік і дивився крізь воду. Ярина несміливо рушила до нього. Чоловік навіть оком не повів, але коли підійшла дівчинка, він сказав:

Добривдень, пані Фрейзер. А я вже зачекався любові Венери. Як ви пройшли вогняну кімнату, добре?

То Ви і є Великий Годрик? – натомість запитала дівчинка.

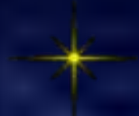
Але чоловік лише засміявся і сказав:

Ви тут, бо хочете дізнатись таємницю Годрикового лісу, повернути Квітку, серце космосу? Тож не будемо гаяти час. Представники планет не втримають довго Космічного Кола. Я розкажу тобі все.

Годрик сів на березі й почав:

-Спекотного літнього місяця ранок потихеньку непомітно находив на ліс. Ще не вийшло сонечко з-за горизонту, і над річкою серед лісу слався, мов марево, легенький туман. Якби ви опинилися посеред лісу на світанку, ви були б зачаровані лісовою красою, бо все

Годриковий Ліс

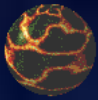

навкруги сповнюється життям, і це життя - вічне! Та щоб ви все зрозуміли, почну свою захоплюючу історію спочатку.

Ще задовго до правління Царя Гороха під керівництвом тодішнього володаря (мабуть і не згадаю його ім'я) жив своїм невеликим життям чоловік на ім'я Годрик. Батьків своїх він не знав, бо ті померли, ще як він був немовлям. За батька і наставника він вважав старого мольфара, який забрав маля під свою опіку й виховував його. Жили вони в лісі, в непримітній хатинці, яка обросла мохом та плющем, і якби не химерні віконця, які вдивлялися в далечинь, можна було б припустити, що то просто пагорб серед лісу. Достеменно не відомо, чи навчав чогось старий хлопця, чи ні, але Годрик виріс мудрим і винахідливим хлопцем. Звісно, його уявлення про життя було дещо іншим, ніж у всіх. Годрик, захищений старцем від лиха і жорстокості, бачив світ добрим і дружнім. Хоча все було трішки інакшим.

Було так рано, що ще не співали півні, як старий вийшов зі своєї халупи й неспішною ходою рушив витоптанною стежиною. Та стежина пірнала вглиб лісу і звивалась поміж дерев, вела вона до звичайнісінького озера. Невідомо, що робив там старець, та ходив він туди кожен день. Годрик неодноразово запитував про таємницю старця, та той казав, що не настав той час, коли я маю тобі розповісти. Старець ішов стежиною все далі й далі. Мабуть, пора вже повертатися до хлопця, бо пропустити такі події неможливо...

Зійшло вже сонце, коли Годрик нарешті розплющив очі. Старця, як завжди, ще не було. Хлопець важко повернувся на другий бік і спіймав себе на неприємній думці, що треба вставати. «Сьогодні була гарна ніч, я міцно спав, - думав хлопець. - Мені наснилось»... Годрик майже згадав, а за секунду знову забув, як це завжди буває. Та раптом здалеку хлопець почув якийсь звук, він примусив його насторожитись і злякатись, а тим більше забути про сон. Це був тупіт копит об землю, брязкання обладунків. Годрик вмить згадав, що старець багато розповідав про цей звук під час нападу. Саме ця думка й прийшла в голову хлопця першою. Він похапцем

Білявська Софія

схопився й вибіг із халупи, з правого боку вже було видно першого коня й вершника на ньому. Не гаючи ані секунди, хлопець кинувся до стежини й побіг нею, минаючи столітні дерева, вершини яких безтурботно колихались вгорі, ніби перешіптуючись одне з одним. Годрик дуже любив ліс, а ще більше бути наодинці з лісом і слухати його вічну мелодію. Та зараз слухати не було коли. Йому здалось, що за ним женуться, тож він додав ходи й нарешті опинився перед рікою. Вона здалась йому водночас і гарною, і страшною, чимось загадково привабливою. Годрик на хвилину розгубився. Отямившись, він озирнувся, і те, що він побачив, його шокувало. Посеред кущів біля річки лежав його старець. Хлопець підбіг до старого, той ще дихав.

Враз слова чоловіка обірвались. Він піднявся і сказав:
- Мабуть, це краще бачити своїми очима.

Не встигла Ярина нічого спитати, як побачила перед собою простягнуті руки чоловіка, холод покотився по всьому тілу. Відкривши очі, Ярина побачила, що стоїть на тому самому місці, на березі біля річки. Тільки тепер навколо був звичайний ліс, без верб з ніжно-фіолетовими квітками, без сяючих дерев, без незвичайних квіток. Біля берега вона помітила хлопчика, мабуть, Годрика, який схилився біля лежачого старця. Отже, той чоловік таки дійсно переніс її на мільйони років тому! Переконавшись, що її не бачать, вона дослухалась до розмови.

- О, дідусю, ви так налякали мене! Вставайте, ходімо додому, але здається, у нас непрохані гості...

- Ох, мій любий хлопче... Я вже не зможу нікуди піти. Сьогодні моє життя доганяє кінець. Так має бути.

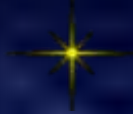
Годрик помітно занервував.

- Ні-ні, що ви таке кажете! Ви потрібні мені! Вставайте! Він спробував підняти непорушне тіло.

В очах Годрика старець помітив сльози.

- Не треба, облиш мене. Я того вже не вартий. Не треба хвилюватись за мене. Я тебе люблю і рятую тобі життя.

Хлопець заридав біля діда. Йому здалось, що вся земля, перевертаючись, стрімко падає в безодню. Водночас він

Годриковий Ліс

відчув страх та сильний біль, який пронизував з великою силою його тіло. Трохи отямившись, він вимовив:

- Як це ви рятуєте мені життя? Мені ж нічого не загрожує?

- Настав той час. Я розповім тобі. Колись давно, коли твій батько був ще юнаком, богиня любові Ядіс покохала його. Адже твій батько був не аби яким красенем і розумником. Вона думала, оскільки вона Богиня, то він неодмінно має належати їй, вона вважала, що всі люди - то лише її власність. Та твій батько і не думав коритись богині, він дуже кохав одну сміливу вродливу дівчину – твою матір. Коли твої батьки одружились, у них з'явився ти. Вони безмежно любили свій маленький плід кохання. Та розгнівана Богиня не дала їм насолодитися ні життям, ні коханням, ні дитиною. Засліплена ревностями та нерозділеним коханням, вона надумала жорстоко покарати своїх зухвалих підданих. Одного дня наказала твоїм батькам принести немовля сюди на озеро. Та твої сміливі батьки запідозрили щось лихе й вирішили інакше.

Старець замовк і сльоза скотилась по його щоці.

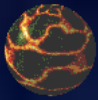
- Я на все життя запам'ятав твою маму. Прощаючись, вона лагідно тебе пригортала до себе, цілувала та плакала. Її сльози капали на твоє маленьке дитяче личко. Батько теж плакав та ніжно вас обіймав.

- Вони віддали життя, рятуючи тебе. Ядіс жорстоко помстилася, забравши життя у твоїх батьків.

Годрик уважно слухав і від великого хвилювання тремтів усім тілом. Йому було дуже важко й гірко слухати Старця, адже мова йшла про найдорожчих людей на світі. Людей, яких він хоч і не пам'ятав, та за своє життя відчував постійну батьківську присутність, турботливість та любов.

- Та на цьому Богиня не зупинилась.

Увесь цей час я приходив сюди для того, аби рятувати тобі життя, віддаючи своє. Сьогодні останній день мого життя, я віддав усе, що міг. Я дуже тебе люблю, мій хлопче, не плач. Ти повинен бути сильним.

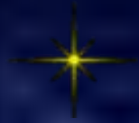
Білявська Софія

З цими словами з рота старця з'явився блакитний спалах, який піднімався все вище і вище, до самого неба. По щоді стекла остання срібна сльоза, а очі стали мов задерев'янілі, не лишивши ніякого прояву життя. Останній подих зник у безмежному просторі неба. Враз навколо все ніби завмерло, навіть трава не колихалась від подиху вітру, завмер і хлопчик біля бездиханного тіла. Біля себе вона побачила знервованого чоловіка, ніби зараз у його голові ожили болючі спогади.

- Що ж було далі? – повернула Ярина чоловіка до дійсності.

- Деякий час Годрик жив у хатині сам, але згодом цей ліс згорів. Сосни, мов свічки, враз спалахували від найменшої іскорки. Хлопець подався до міста, де все своє життя важко працював, але вночі багато хто бачив Годрика. Той кожної ночі приходив до згорілого лісу і, як подекували, творив там якісь дива. Але ніхто не наважувався прослідкувати за юнаком. Лише якось одна смілива дівчина пішла за ним слідом і те, що побачила, вразило її. Втім, подивись сама.

Знову сіре світло, холод, і Ярина стоїть поруч з дівчиною у темному лісі. Як і дівчина, Ярина йшла за юнаком. Той, здавалось, помітив шпигунку, але не проганяв її. Враз дівчина отетеріла від подиву, і Ярина зрозуміла чому: як тільки хлопець торкався до згорілої сосни, як від самого кореня до вершини по кожній гілці дерева піднімались зірки, які світилися коричневим кольором, а голочки на гілках набували блискучого зеленого кольору, пилوک від яких зафарбовував траву під деревом. Так одна за одною сосни оживали, сяючи сотнями зірок. Враз хлопець почав співати. Його довга пісня була водночас сумною і веселою, мов весняний струмок. Навколо почали творитись дива: усюди розквітали різнокольорові квіти, деякі були схожі на троянди, лілеї та нарциси. Там, де ступав Годрик, виростав безсмертник, жовтий цвіт якого світився вночі, мов сотні ліхтариків. Перед ними постало озеро. Пісня юнака обірвалась і набрала нової, більш швидкої мелодії. Вмить навколо озера вирости високі верби, їхні довгі віти

Годриковий Ліс

опускались до самого озера і набували ніжно-фіолетового відтінку, на яких виднілись срібні краплини роси. Біля самого дерева виросла квітка, дуже схожа на лілею. Вона була Годрику до плеча, мала біло-жовте забарвлення та ніжне блакитне листя. Годрик обернувся до дівчини, і вони довго дивилися одне на одного. Враз навкруги все знову застигло та зблякло, поруч знову опинився чоловік.

- Тепер ти знаєш, як я створив ліс?

- За допомогою пісні! – здогадалась Ярина.

- Саме так, за допомогою пісні мого серця.

- Щ обуло з вами далі? – наважилась Ярина.

- Та дівчина приходила разом зі мною до лісу щодня.

Але одного разу вона не з'явилась, і я почав шукати її. виявилось, вона померла від тяжкої хвороби. – Годрик скривився. - Вже через сто років до мене потрапила цікава книга, там було написано « Кажуть, що й досі щоночі Годрик приходив до свого лісу, сідає біля озера, біля квітки і чекає на своє кохання. Відтоді почали називати ліс Годриковий, а ту дивну жовту квітку Квіткою Надії...» дивно, але це чистісінька правда.

Годинник на зап'ясті Ярини потеплішав – три години добігали кінця, лишилося менше 10 хвилин.

- Представники планет знесилюються... Послухай мене уважно, Ярино Фрейзер, ти і ще вісім планет мають згуртуватися, забути образи і разом повернути Квітку Надії. – чітко говорив Годрик. Шлях до неї відкриється тоді, коли ви за допомогою пісні повернете волю невинному, віру й надію тому, хто втратив сенс життя, а душу - закоханому. Запам'ятай те, що я сказав тобі... За допомогою пісні...

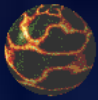
- Але як ми це зробимо? – запитала дівчинка.

Годрик похитав головою :

- Я не можу всього розповісти тобі. Звернись до матері, – вона знає, допоможе!

- Але я не маю матері! – ледве не плакала дівчинка, лишилось 2 хвилини.

Годрик і цього разу похитав головою і сказав:

Білявська Софія

- Твоя мати – Аделіада Рок, прошу, не засуджуй батьків. Твій батько колись давно, подорожуючи галактиками, загубився у просторі, а твоя мати, заплативши дорогу ціну, врятувала його. Саме через це їм довелося відіслати тебе до тітки, аби не наражати на небезпеку.

Ярина не могла вимовити жодного слова. Чому батько нічого не розказав їй, чому нічого не каже Аделія – її мати?

- Зараз портал закриється, швидко вимов ім'я своєї планети навпаки! Ще побачимось, Ярино Фрейзер!

- Аренев!

Вона встигла побачити обриси батьківської зали, радісне й стурбоване обличчя Королеви Зірок, яка бігла до неї, і від безсилля дівчинка впала на чийсь руки...

Минув тиждень після Яриної подорожі у Годриковий Ліс. Усьому Космоордену вона розповіла про все пережите в лісі. Під час розповіді друзі охали, жалкуючи, що не могли побачити на власні очі відродження Годрикового Лісу. Ярина розповіла їм про те, як повернути Квітку Надії, і додала, що Великий Годрик радив звернутися до матері, що та все знає. При цьому кутики вуст батька розлючено сіпнулись, а Аделіада Рок (Королева) різко поглянула на неї, ніби чекала цих слів. І знову її стурбований, радісний погляд пронизав Ярину. Мати мовчала, навіть не спробувала завести розмову! Цікаво, чи здогадуються її батьки, що Ярина знає правду?

Літо добігало кінця, попереду її чекала космічна школа. Сидячи з друзями в альтанці в саду, вони обговорювали вказівки Годрика, розповідали Ярині, як же цікаво у школі. І до Ярини прийшла одна цікава й тривожна думка – її пригоди лише починаються.

